

Fald Erfaring for, at en tilskadekommen følte sig betydelig bedre, saa snart Sagen var endeligt og uigenkaldeligt afgjort. Jeg forstaaer, som sagt, fuldt ud, at Arbejderforsikrings-Raadet til Tider kan have med meget vanskelige Tilfælde at gøre, men naar det gaar videre end til at vise Forsigtighed og føler det som en Hovedopgave at søge at undgaa at paalægge Erstatning, forekommer dette mig at være et fejltagtigt Syn paa Forholdene og lidet stemmende med den smukke Tanke, der ligger til Grund for Ulykkesforsikringsloven.

Den afdøde var Skibsfører og førte en tremastet Skonnert af Marstal. Den 21. Marts 1915 faldt han paa Dækket; efter hvad der er meddelt mig, kom Styrmanden tilkaldt ved Støjen op for at hjælpe ham og hjælp ham ned i Kahytten, hvor Skibsføreren mærkelig nok efter det, der var passereret, ved egen Hjælp kunde komme til Køjs. Dagen gik og Natten med — saa maatte han give op. Det var ovre i England ved Forwey, og en tilkaldt Læge beordrede ham indlagt paa et Hospital. Her viste det sig, at Skulderen var af Led; den maatte saa bringes i Led, og Manden havde det ganske godt nogle Dage derefter — han konfererede saaledes med sin Styrmand, der kom i Land —, men saa forværredes Tilstanden: han blev daarligere og daarligere, fik Blodbrækning og døde tiende Dagen derefter. Den Læge, der havde behandlet ham, afgav en Erklæring om, at dette Dødsfald utvivlsomt stod i Forbindelse med Ulykkestilfældet, men Lægerne herhjemme, som aldrig har set Manden, erklærer, at de to Ting staaer aldeles ikke i Forbindelse med hinanden. Det er den Slags Ting, man staaer noget uforstaaende overfor.

Jeg skal tillade mig at gaa Sagens Akter løseligt igennem. Arbejderforsikrings-Raadet skriver, at Manden faldt paa Dækket og fik Skulderen af Led, men han kunde dog selv gaa til Køjs og mente ikke, det var saa slemt. Det er tydeligt at mærke her, at man betragter dette som et Bevis paa, at Faldet ikke var saa alvorligt, han kunde selv gaa til Køjs. Nej, det er et Bevis paa, hvad en Sømand er for en Kraftkarl. Han er ikke noget Pylrehoved. Han giver sig ikke, før det er nødvendigt. Han har det store Ansvar og den Pligtfølelse, som Ansvaret for Skib og Ladning giver. At forlade sit Skib er noget af det sidste, han gør. Det skal ikke regnes ham eller hans Enke til Skade. Det er netop denne Pligtfølelse, som bevirker, at den danske Sømandsstand staaer saa smukt, som

den gør, overfor alle søfarende Nationer. Der staaer saa her en Fremstilling af, hvorledes det gaar: Han faar Opkastning, Diarrhoe og bliver daarligere, det ender med Blodbrækninger, og han afgaar ved Døden den 31. Marts. Det hedder: „Den engelske Læge, der har behandlet ham, anser hans Død bevirket ved en ved Ulykkestilfældet forarsaget Bristning af Leverens Blodkar“. Jeg er som Lægmand ganske ude af Stand til at tage Stilling til dette; men jeg siger dog, at vil man forkaste dette Udsagn, maa man have et positivt Bevis for det modsatte. Forsikringsraadet „kan ikke slutte sig til den af Lægen stillede Diagnose“. Nej, det er meget muligt; men kan Forsikringsraadets Læger herovre stille en anden Diagnose, som de er positivt sikre paa er rigtig? Det er det, det drejer sig om i dette Tilfælde. Saa skriver Arbejderforsikrings-Raadet videre — jeg maa maaské med den højtærede Formands Tilladelse læse dette Stykke op —: „Hvor mangelfulde end Oplysningerne er“ — de er altsaa mangelfulde —, „der har kunnet skaffes til Veje, taler de dog saa bestemt imod Antagelsen af en ved Ulykkestilfældet bevirket Lidelse som Dødsårsag, at Raadet, skønt det altid søger at lade tilstedeværende Tvivl komme den forulykkede til Gode“ — et overmaade smukt Princip, naar det blot føres ud i Livet —, „ikke har kunnet anerkende nogen Aarsagssammenhæng mellem Ulykkestilfældet og Døden, men efter samtlige foreliggende Oplysninger snarest maa anse denne bevirket ved en af Ulykkestilfældet ganske uafhængig Lidelse, vistnok et Mavesaar,“ — jeg beder ærede Medlemmer bemærke dette „vistnok et Mavesaar“; længere er man ikke kommet — „Afdøde sig selv uafvidende har lidt af“. Som Følge heraf mener saa Arbejderforsikrings-Raadet at maatte afvise Enkens Krav om Erstatning og indstiller til Ministeriet, at Ministeriet tiltræder denne Afgørelse.

Jeg ønsker at sige nogle Ord om denne „Tvivl“. Det er fuldstændig rigtigt, at hvor der er Tvivl til Stede, bør denne Tvivl komme den forulykkede til gode. Men jeg spørger uden nogen som helst Ængstelse for Svaret: Er der noget Menneske, der tør sige, at al Tvivl her er udelukket? Er der en Læge, der tør sige herovre, at det, der er foregaaet ovre ved Englands Kyst, det, som en Læge der har sat sit Navn under, det er intet værd, men det, man herovre mener at kunne „tro“ og „antage“ — thi Viden er der jo slet ikke Tale om —, det er det, der skal